

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 13 lipca 2012 r.

DOLiS/DEC-658/12

dot. [...]

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) art. 12 pkt 2 i art. 22 i art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana P.K. zam. w [...] o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 16 marca 2012 r. (DOLiS/DEC-229/12[...]) umarzającą postępowanie w sprawie przetwarzania jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii Rzymsko - Katolickiej p.w. [...],

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w dniu [...] grudnia 2011 r. wpłynęła skarga Pana P.K. zam. w [...], zwanego dalej również Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii Rzymsko - Katolickiej p.w. [...], zwanego dalej również Proboszczem.

Skarżący zarzucił Proboszczowi Parafii, iż mimo złożenia przez niego oświadczenia o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego nie została o tym fakcie zamieszczona stosowna adnotacja w księdze chrztu, w związku z czym wniósł do Generalnego Inspektora o cyt.: „(...) wydanie decyzji

administracyjnej zobowiązującej Ojca M.L. do sprostowania moich nieaktualnych danych osobowych na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 – na podstawie art. 12 pkt 2 Ustawy”.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

- 1) Skarżący w dniu [...] grudnia 2011 r. skierował do Proboszcza Parafii pismo, w którym wskazał cyt.: „Na podstawie art. 60 Kodeksu cywilnego, korzystając ze swoich praw zawartych w art. art. 2 pkt 2a Ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (...), z dniem dzisiejszym występuję z Kościoła Katolickiego, tj. wycofuję zgodę na podleganie jego doktrynie (*Katechizm Kościoła Katolickiego*) i prawu (*Kodeks Prawa Kanonicznego*). Oświadczam, że w oparciu o jej art. 2 pkt 5 nie zamierzam tej decyzji uzasadniać poza tym, że nie chcę do niego należeć. Ponadto nie wyrażam zgody na przekazywanie informacji o tej decyzji osobom trzecim. Na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 Ustawy o ochronie danych osobowych (...) proszę Księdza, jako administratora moich danych osobowych, o ich uaktualnienie w Księdze Chrzta (*numer księgi [...]*), przez naniesienie adnotacji o treści »Dnia [...] grudnia 2011 roku formalnym aktem wystąpił z kościoła katolickiego« oraz o przesłanie jako potwierdzenia odpisu aktu chrztu z powyższym sprostowaniem”. Pismo to zostało pozostawione przez Proboszcza Parafii bez odpowiedzi.
- 2) W toku prowadzonego postępowania do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęły wyjaśnienia Proboszcza Parafii, w których podniósł on, iż cyt.: „Pan P.K. przesłał na adres proboszcza miejsca chrztu oświadczenie woli sporządzone w [...] 12. 2011 r. o woli wystąpienia z Kościoła Katolickiego, wraz z żądaniem przesłania potwierdzenia tego faktu, wpisanego do ksiąg metrykalnych. Z racji błędów formalnych, o których proboszcz parafii nie ma obowiązku informować petenta, nie została dokonana adnotacja o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego (apostazji) pana P.K.. Zgodnie z przepisami obowiązującymi w Kościele Katolickim pan P.K. winien złożyć swoje oświadczenie osobiście, ustnie lub pisemnie, wobec własnego proboszcza (tzn. proboszcza właściwego ze względu na miejsce zamieszkania). Dopiero powstały w ten sposób protokół stanowi podstawę do dokonania stosownej adnotacji w unikacie i duplikacie ksiąg metrykalnych”.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 16 marca 2012 r. (DOLiS/DEC-229/12[...]), na mocy której umorzył postępowanie w sprawie. Decyzja ta została zaskarżona przez Skarżącego w terminie ustawowym.

Zaskarżając decyzję z dnia 16 marca 2012 r. Skarżący nie przedstawił żadnych nowych okoliczności, czy dowodów, zaś treść uzasadnienia wniosku o ponowne rozpoznanie jego sprawy stanowi jedynie polemikę z uzasadnieniem decyzji organu. Skarżący wskazał, iż cyt. „moja skarga powinna więc zostać umorzona, ale nie z powodu wskazanego przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych

Osobowych w niniejszej sprawie. Reasumując, słusznie uznałem, że Generalny Inspektor (...) w drugiej instancji powinien umorzyć moja skargę ponieważ nie zastosowałem się do dokumentu roboczego Konferencji Episkopatu Polski pt. *Zasady postępowania w sprawie formalnego aktu wystąpienia z Kościoła z 27 września 2008 r.*”

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 16 marca 2012 r. (DOLiS/DEC-229/12[...]) jest prawidłowe, a podnoszone we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy zarzuty nie uzasadniają konieczności jego zmiany.

Odnosząc się zatem do zarzutu Skarżącego podniesionego przez niego we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy wskazać należy, iż bez znaczenia dla wydania rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie pozostaje podnoszona przez Skarżącego okoliczność, iż uznaje się on za osobę nienależącą do Kościoła Katolickiego. Faktem mającym natomiast fundamentalne znaczenie dla dokonania oceny sformułowanego przez Skarżącego pod adresem Proboszcza Parafii zarzutu, jest pozostawanie jego danych osobowych w zbiorze osób należących do Kościoła Katolickiego, tj. zbioru administrowanego przez Kościół. Jednocześnie wskazać należy, iż niezastosowanie się do zasad dotyczących aktu apostazji, powoduje, iż taka osoba jest uznawana przez Kościół Katolicki jako jego osoba do niego należąca. Ponadto wskazać należy, iż Generalny Inspektor nie ma kognicji do ingerowania w zbiory danych prowadzonych przez Kościół Katolicki, niezależnie czy będzie to zbiór danych osobowych należących do Kościoła, czy też zbiór osób, które dokonały skutecznie aktu apostazji.

Stosownie do postanowień art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Przepis art. 43 ust. 2 ustawy stanowi, iż w odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne, Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3 – 5 oraz art. 15 – 18. Artykuł 43 ust. 1 pkt 3 stanowi zaś, iż z obowiązku rejestracji zbioru danych zwolnieni są administratorzy danych dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego.

Kościół Rzymsko – Katolicki niewątpliwie należy do instytucji o uregulowanej sytuacji prawnej bowiem jest instytucją, której funkcjonowanie zostało unormowane w Konstytucji RP, w umowie międzynarodowej jaką jest Konkordat oraz w ustawach, nad którymi umowa międzynarodowa ma pierwszeństwo.

W szczególności wskazać należy na przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr. 78, poz. 483 ze zm.), która w art. 25 stanowi, iż Kościoły i inne związki wyznaniowe są równouprawnione (art. 25 ust. 1). Władze publiczne w Rzeczypospolitej Polskiej zachowują bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych, zapewniając swobodę ich wyrażania w życiu publicznym (art. 25 ust 2). Stosunki między państwem a kościołami i innymi związkami wyznaniowymi są kształtowane na zasadach poszanowania ich autonomii oraz wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego (art. 25 ust. 3). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a Kościołem Katolickim określają umowa międzynarodowa zawarta ze Stolicą Apostolską i ustawy (art. 25 ust. 4). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a innymi kościołami oraz związkami wyznaniowymi określają ustawy uchwalone na podstawie umów zawartych przez Radę Ministrów z ich właściwymi przedstawicielami (art. 25 ust. 5).

Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1989 r. Nr 29, poz. 154 ze zm.) w przepisie art. 2 stanowi natomiast, iż Kościół rządzi się w swych sprawach własnym prawem, swobodnie wykonuje władzę duchowną i jurysdykcyjną oraz zarządza swoimi sprawami. Ustawa niniejsza określa zasady stosunku Państwa do Kościoła, w tym jego sytuację prawną i majątkową (art. 3 ust 1). W sprawach odnoszących się do Kościoła, nie uregulowanych niniejszą ustawą, stosuje się powszechnie obowiązujące przepisy prawa, o ile nie są sprzeczne z wynikającymi z niej zasadami (art. 3 ust. 2). Analiza powołanych powyżej przepisów prawa wskazuje, iż Kościół Katolicki oraz inne związki wyznaniowe o uregulowanej sytuacji prawnej w zakresie swojej działalności są niezależne i przy wykonywaniu władzy duchowej posługują się swoim wewnętrznym prawem.

W związku z treścią przepisu art. 43 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie może prowadzić postępowania wyjaśniającego ukierunkowanego na wydanie merytorycznej decyzji administracyjnej ani przeprowadzać czynności kontrolnych, z wyłączeniem prawa żądania złożenia pisemnych lub ustnych wyjaśnień oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego.

Analiza przepisu art. 105 § 1 Kpa wskazuje, iż postępowanie administracyjne nie może toczyć się w sytuacji, gdy w jego toku przestał istnieć jego przedmiot, bądź też przedmiot ten nie istniał już przed wszczęciem postępowania. W doktrynie podkreśla się w szczególności, że przedmiot postępowania wiąże się ze stosowaniem przez organ publiczny przepisów materialnego prawa administracyjnego i przyjmuje się, że bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 Kpa ma miejsce, gdy brak jest któregoś elementów materialnego stosunku prawnego (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C.H.Beck, Warszawa 2000, s. 428).

Reasumując, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych na podstawie dokonanych ustaleń stwierdził w oparciu o przepis art. 43 ust. 2 ustawy brak swojej kognicji do wydania merytorycznej decyzji administracyjnej w sprawie.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).